

ZAŠTO SE O TOME ŠUTI?

U ovom moru današnjih problema, teško je odlučiti koji ima prednost. O svakom se šuti. Ljudi trče za lažnim idolima, novcem, brinu o zanemarljivim problemima, o izgledu, statusu u društvu, lajkovima na društvenim mrežama. Ali ne primjećuju da ustvari trče u propast tako što zanemaruju one stvarne probleme. Probleme koji će se jednoga dana toliko proširiti da se neće moći zaustaviti.

Ja sam danas odlučila pričati u ime onih koji nikada ne dobiju priliku za to, koji nikada ne dobiju priliku zauzeti se za sebe. U ime svih onih beba koje ne dobiju priliku ugledati sunce ili čuti cvrkut ptica. A zbog čega? Mi smo samo mali ljudi u ovom ogromnom sustavu. Svejedno se osjećamo dovoljno veliki da bi mogli odlučivati što je dobro, a što zlo, dovoljno veliki da bi mogli odlučiti tko zaslužuje priliku za život, a tko ne. Toliko ljudi na svijetu ne može imati dijete a opet, tu je netko tko će ga ubiti bez razmišljanja. I svaki dan je tu oko 125,000 žena koje su spremne na taj korak. Ubiti dijete koje je kada se rodi toliko čisto,nevino i neiskvareno da vjerovatno ima više dobrote u malom prstu nego mnogi odrasli ljudi. Većina žena se odluči na taj korak zbog osuda okoline, da bi izbjegle sramotu. Ni u jednom momentu razmišljajući kroz šta to malo stvorenje prolazi. I po čemu je to sramota? Ja bih to nazvala hrabrošću. Hrabrost koju imaju mnoge žene. Nose u sebi dijete 9 mjeseci uz mnogo boli i žrtve. Ali hrabrost je prihvatiti bol zato da to dijete ne bi patilo,zato da to dijete ne bi osjetilo bol koju osjete sva ubijena djeca tokom procesa abortusa. Poslije svega, sva ta bol je zanemarljiva u odnosu na ljubav i sreću koju to malo biće pruža. Toliko su se ljudi navikli i prihvatili neke stvari kao normalne da više ni ne shvataju koliko se nenormanlih stvari događa oko njih. Svi o tome šute, sve što znaju jeste osuđivati. Možda bi baš to malo dijete koje nije dobilo priliku za život jednoga dana moglo napraviti preokret u ovom svijetu koji iz generacije u generaciju sve više tone. Na kraju, toj ženi će biti žao, nosit će taj život na duši zauvijek, ali bit će prekasno. I zato je to jedna od mnogih stvari o kojima se ne treba šutjeti.

Ne trebamo biti okolina koja osuđuje. Trebamo pružiti podršku. Možda baš okolina bude ta kap koja je prelila čašu. I možda se jedna od tih 125,000 žena odluči zadržati život u sebi. Tu sam danas za sve one koji nikada ne dobiju priliku živjeti. I zato nemoj šutjeti, jer možda baš ti budeš zaslužan za novi život i za bolju budućnost.

Marijana Skenderović

Gimnazija "Svetozar Marković" , 3.f